

Ταξιδιώτες του σύμπαντος

σε μια διάφανη θέση
με το βλέμμα στραμμένο
στην άπατη άβυσσο
που ωραία απλώνεται
τρυφερά
και ζεστά
σαν παλτό
απ τους ώμους ριγμένο
ατημέλητα
ν ακουμπάει της γης το πλευρό
με δυο μάτια φώτα αλάθητα
με αρχαίες οσμές
υακίνθους
πετούνιες
και νάρκισσους
με ρυάκια
αμπέλια
κι ελιές
με την άκρη στ ουρανού το στερέωμα
να στεριώνει το αύριο το χθες
κι από κάτω στηρίγματα πλήθος πνοές
πυκνωμάτων
νεφελώματα ανάκλασης

στις κολώνες του Milky Way
κι ο Ωρίων να κλείνει το μάτι
σε απάτητες, νέες τροχιές.

Αχρείαστοι

μα, τι μας χρειάζονται αυτοί οι... καλλιτέχνες;
όλη τη μέρα έγκλειστοι στις φυλακές τους
να γράφουν, να άδουν, να παιδεύουν τα χέρια τους
μα που και που
βγαίνουν στον ήλιο
ανοίγοντας μια πόρτα απ το πουθενά
κάθε φορά μια άλλη πόρτα
έτσι απλά ορίζουν το κελί τους
με διαφορετικές εκδοχές
εξόδου

Ψυχή

Ο άνεμος είναι η ψυχή του δέντρου
είναι αυτός που το κινεί
που ταξιδεύει τη σπορά του
που αφαιρεί απ τη ράχη του
τα ξεραμένα φύλλα
κι εσύ μου λες να σκύψω μέσα μου
για να με βρω
εκεί έξω είμαι
και σφυρίζω

Ιστορία

Χωρίζονται οι καρδιές και τα κορμιά
Σφαλίζουν οι ματιές
τα λόγια πέφτουν στο πηγάδι
κι ύστερα, σηκώνουν το κεφάλι
με τα αόρατα κλάματα
κοιτούν εκστατικά κατάματα ένα ψέμα
και διατείνονται
διαφορές κι ανείπωτα
κι ούτε ένας δεν τολμά να μολογήσει
πόσο άδεια είναι η καρδιά του
για να υπάρξει
σε μιας άλλης καρδιάς τον ήχο
δίπλα
να σταθεί
και να πετάξει!

Κι ύστερα απορούμε γιατί γράφεται η ιστορία μας
ανάμεσα σε δυο πολέμους
σε μύριους ξεριζωμούς
σε αιφνίδιους ξεσηκωμούς
κι άδικους θανάτους.

Άτιτλο

κάποιες στιγμές
βλέπουμε

κι αυτά που αναδίδονται
είναι μορφές, με σάρκα και οστά
που μας βγάζουν τη γλώσσα
ή το καπέλο
ανάλογα με τον βαθμό την εθελούσιας τυφλότητας

Υπερσύνολα

Ναι κι εγώ έτσι ήμουν παλιά, σαν κι εσένα
έπλεα σε πελάγη ευτυχίας
ερωτευόμουν μες τη χαρά
το δικαίωμα ήταν προϊόν της πράξης
και όχι ανάθεση
μα δες με τώρα, έγινα Άνθρωπος
κάνω συμφωνίες με τους σκύλους
για το βάθος της δαγκωματιάς
με αλληλοσεβασμό
και έχω σύνολα, υποσύνολα και γκρουπαριστά
γιουρούσια
ανάλογα την απόσταση ασφαλείας
την κατάσταση δυσωδίας
και την ένταση της εσωτερικής τριβής
Ναι! Έτσι ήμουν κι εγώ
άσε με δεν θυμάμαι σου λέω
προχώρησα σου λέω
Το αυτο επιθυμώ και δι υμάς

Χρόνος

Είχαμε αργήσει – δε θυμάμαι σε ποιο ραντεβού
χάζευες σ' όλο το δρόμο τα πουλιά
κοντοστεκόσουν κάθε τρεις και λίγο
να ξεπατικώσεις κινήσεις
για την λησμονιά
πως το κάνουν, πως;
όλο ρωτούσες
χάλασε με τα χρόνια το ρολόι μου
πάνω κάτω στην τροπόσφαιρα
θα αργούσαμε έτσι κι αλλιώς
– δεν θυμάμαι σε ποιο ραντεβού –
κι αυτή η τεχνολογία ποτέ δεν μας λυπήθηκε
κανείς δεν σκέφτηκε να φτιάξει ένα χρονοδείκτη
ανθεκτικό στους κραδασμούς ανοδικών ρευμάτων
μονάχα αδιάβροχα, για υποβρύχιες πτήσεις
κι άντε να κρατήσεις τον χρόνο αδιάβλητο
απ' τις αιθέριες απορίες σου

Μπίγκα Μπάνγκα

μια φορά κι έναν καιρό έγινε ένα μπιγκ μπαγκ
κάπως, μ' έναν τρόπο, θα πρέπει ναχε ζορίσει το πράγμα
για να φτάσει ως εκεί
ποιος ξέρει πόσες χιλιετηρίδες δυσκοιλιότητας
και εγένετο σύμπαν
μεταξύ υποπροϊόντων και δηλητηριωδών αερίων
κάποια παράσιτα είχαν αναπτύξει την ικανότητα να αλληλοεξουδετερώνονται

και να αυτοθεοποιούνται

άλλωστε είχαν μάθει πια από τη γονιδιακή τους μνήμη

πως δεν κάνει να είσαι εγκρατής

μην έχουμε κι άλλα ακούσια ξεσπάσματα στον άγνωστο χώρο

Από Εραμιστής